

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2011r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: asystent sędziego Adam Zaborski

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2011r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów

na skutek odwołania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. od Decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 6 października 2009 roku Nr (...)

1. **Oddala odwołanie.**

2. **Zasądza od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

SSO Bogdan Gierzyński

XVII AmA 212/09

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 października 2009 roku Nr (...) pozwany – Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po przeprowadzeniu z urzędu, postępowania w sprawie stosowania przez powoda - (...) S.A. z siedzibą w K. praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów:

I. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, określoną w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie powoda - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., polegające na naruszaniu obowiązku określania w umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych związanych z ulgą przyznaną abonentowi, równowartości tej ulgi przy jednoczesnym stosowaniu postanowienia o brzmieniu: „W przypadku zerwania niniejszej umowy przez Abonenta, przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 3, zobowiązuje się on do zapłaty na rzecz Operatora kary umownej w kwocie 1.000,00 złotych (jeden tysiąc złotych)”, co stanowi naruszenie art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 6 lipca 2009 roku.

II. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów uznał za

praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, określoną w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie powoda polegającą na naruszaniu obowiązku określania w cenniku usług telekomunikacyjnych ceny za obsługę serwisową, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne i nakazał zaniechanie jej stosowania.

III. Na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów umorzył postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wszczęte w związku z podejrzeniem stosowania przez powoda praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, określonych w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a polegających na:

1) stosowaniu w umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych postanowień utrudniających zmianę operatora telekomunikacyjnego o brzmieniu: „W przypadku zerwania niniejszej umowy przez Abonenta, przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 3, zobowiązuje się on do zapłaty na rzecz Operatora kary umownej w kwocie 1.000,00 złotych (jeden tysiąc złotych)”, co mogło naruszać art. 57 ust. 5 ustawy - Prawo telekomunikacyjne,

2) określaniu w cenniku usług telekomunikacyjnych szczegółowych informacji dotyczących stosowanych pakietów cenowych, a także upustów, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 61 ust. 3 ustawy - Prawo telekomunikacyjne

IV. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nałożył na powoda karę pieniężną w wysokości: 1.719 złotych w związku z naruszeniem art. 24 ust. 1 i 2 ww. ustawy, polegającym na stosowaniu praktyk określonych w pkt I oraz 859 złotych w związku z naruszeniem art. 24 ust. 1 i 2 ww. ustawy, polegającym na stosowaniu praktyki określonej w pkt II.

Od powyższej Decyzji powód wniósł odwołanie domagając się uchylenia zaskarżonej Decyzji w zakresie pkt I, II i IV i umorzenie postępowania w sprawie oraz zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Zaskarżonej Decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie art. 57 ust 6 ustawy z dnia 16.07.2004 roku Prawo telekomunikacyjne w brzmieniu pierwotnym (Dz.U z 2004 roku, Nr 171, poz, 1800), poprzez błędną jego wykładnię w kontekście zapisów umów stosowanych przez skarżącego,

2. naruszenie przepisu art. 24 ust 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie,

3. naruszenie przepisu art. 106 ust 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 7 k.p.a., poprzez nałożenie na powoda kary pomimo, iż takie działanie nie ma charakteru obligatoryjnego i z naruszeniem obowiązku uwzględniania słusznego interesu strony.

W uzasadnieniu odwołania powód podniósł, że nie sposób zgodzić się z treścią zaskarżonej decyzji. W jego opinii wątpliwości budzi ustalenie, iż w umowach przez niego zawieranych nie było informacji co do wysokości ulg udzielanych abonentom. Zdaniem powoda, brak osobnego zapisu w umowach należy interpretować w ten sposób, iż wartość ulg stanowi równowartość kary umownej, zastrzeżonej na wypadek zerwania umowy. W opinii powoda, za tego typu interpretacją przemawia treść przepisu art. 57 ust. 6 ustawy - Prawo telekomunikacyjne w poprzednim brzmieniu. Zdaniem powoda, przepis ten w sposób oczywisty wiąże wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy (kary umownej) z winy abonenta z wysokością przyznanych ulg. Wskazał, że wartość ta stanowiła górną granicę tych roszczeń i nie mogła być przekraczana. Zdaniem powoda, jest więc oczywiste, iż wartość ulg przyznanych abonentom została w ten właśnie sposób określona przez odwołanie do wysokości kary umownej.

Ponadto, powód podniósł, że przy wydawaniu decyzji zastosowano nieprawidłową interpretację pojęcia „godzenie w zbiorowe interesy konsumentów”. W jego ocenie, w przedmiotowej sprawie nie doszło do jakiegokolwiek naruszenia

interesów konsumentów, a jedynie, jeśli już uznać za zasadne ustalenia organu, dojść mogło do zagrożenia zbiorowych interesów konsumentów. Powód podał, że te same uwagi dotyczą zarzutu z punktu II decyzji.

Powód zajął stanowisko zgodnie z którym kary nakładane przez Prezesa UOKiK mają charakter kar fakultatywnych i powinny być nakładane w szczególności wówczas, gdy na skutek stosowania praktyki odniesione zostały korzyści finansowe. Powód wskazał, że w przedmiotowej sprawie o odniesieniu jakichkolwiek korzyści nie może być mowy, zresztą sam Prezes UOKiK na takie okoliczności nie wskazuje. Powód podkreślił przy tym, że organ administracji, działający na podstawie przepisów prawa materialnego przewidujących uznaniowy charakter rozstrzygnięcia, jest obowiązany - zgodnie z zasadą z art. 7 k.p.a. załatwić sprawę w sposób zgodny ze słusznym interesem strony, jeśli nie stoi temu na przeszkodzie interes społeczny, ani nie przekracza to możliwości organu administracji wynikających z przyznanych mu uprawnień i środków. W jego ocenie, Prezes UOKiK nie był zobowiązany do nałożenia na niego kary, a przy wątpliwym charakterze sprawy i braku osiągnięcia jakichkolwiek korzyści przez stronę, nałożenie kary uznać można za zbyt dużą dolegliwość wobec skarżącego.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonej Decyzji, wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych w Z., w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej (...) oraz Miejskiego Zakładu (...), a także w prywatnych budynkach klientów (domkach jednorodzinnych i kilkurodzinnych).

Bezsporne jest, że zawierając umowy z konsumentami powód posługuje się jednolitym wzorcem „Umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych” /k.194-196 akt adm./. W umowach tych znajduje się postanowienie o treści: „W przypadku zerwania niniejszej umowy przez Abonenta, przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 3, zobowiązuje się on do zapłaty na rzecz Operatora kary umownej w kwocie 1.000,00 złotych (jeden tysiąc złotych).”.

Umowy zawierane z konsumentami sporządzane są na czas nieokreślony i mogą zostać wypowiedziane przez każdą ze stron ze skutkiem na koniec okresu rozliczeniowego następującego po okresie rozliczeniowym, w którym zostało dokonane wypowiedzenie, niemniej jednak wypowiedzenie nie może być dokonane wcześniej niż po upływie 24 miesięcy od rozpoczęcia obowiązywania umowy. W przeciwnym przypadku abonentowi grozi obciążenie karą umowną. W treści umowy nie zawarto natomiast informacji, iż kara umowna, związana z zerwaniem umowy przed upływem 24 miesięcy jest proporcjonalna do okresu, jaki pozostał do upływu tego terminu.

Bezsporne jest, że powód zawiera umowy, które w zakresie określanych opłat odbiegają od cennika przez niego stosowanego. Powód w umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych związanych z ulgą przyznaną abonentowi nie określa równowartości tej ulgi. Powód stosuje cenniki, w których określa koszty związane z abonamentem telefonicznym dla osób fizycznych (opłaty wspólne dla wszystkich abonamentów oraz usługi świadczone w ramach abonamentu), zamieszcza zestawienie poszczególnych rodzajów oferowanych abonamentów, jak również abonamenty dostępu do Internetu dla sieci kablowej i koszty aktywacji Internetu /k. 296-300 akt adm./. Powód nie określa natomiast ceny za obsługę serwisową.

Sąd ustalił, że przychód powoda w 2008 roku z tytułu prowadzonej przez niego działalności gospodarczej wyniósł(...)złotych.

Powód nie zakwestionował powyższych okoliczności dlatego należało je uznać za udowodnione na podstawie art. 230 k.p.c.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W świetle art. 24 ust 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Zgodnie z dyspozycją art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, aby doszło do naruszenia zbiorowych interesów konsumentów muszą zostać kumulatywnie spełnione dwie przesłanki: bezprawność działań przedsiębiorcy oraz godzenie tymi działaniami w zbiorowy interes konsumentów.

Za bezprawne działania przedsiębiorcy należy uznać zachowania sprzeczne z nakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na jego podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednie zastosowanie w stosunkach wewnętrznych. Sprzeczne z prawem są czyny: zabronione i zagrożone sankcją karną, czyny zabronione pod sankcjami dyscyplinarnymi, czyny zakazane przepisami administracyjnymi lub przepisami prawa gospodarczego publicznego, czyny zabronione przepisami o charakterze cywilnym, sprzeczne z nakazami zawartymi w prawie cywilnym lub prawie administracyjnym. Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy ustalenie, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa. Bezprawne działania przedsiębiorcy tak zdefiniowane, aby wypełniały przesłanki z art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów winy być skierowane przeciwko interesom konsumentów. Musi zatem wystąpić związek między czynem sprzecznym z prawem a interesami konsumentów pojmowanymi nie tylko jako ich interesy ekonomiczne, ale również szeroko rozumiane prawo do informacji. Bezprawnym czynem, a więc działaniem lub zaniechaniem, naruszone muszą zostać zbiorowe interesy konsumentów, a więc nie konkretnego kontrahenta dokonującego transakcji z przedsiębiorcą, a szerzej - bliżej nieokreślonej grupy potencjalnych kontrahentów traktowanych in abstracto.

Należy wskazać, że do umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych stosuje się przepisy ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.). Postanowienia umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie mogą zawierać postanowień sprzecznych z Prawem telekomunikacyjnym a także muszą zawierać należyty i pełny zakres informacji, do przekazania których są zobowiązani przedsiębiorcy telekomunikacyjni. Podkreślenia wymaga, że zachowania przedsiębiorców sprzeczne z przepisami ustawy – Prawo telekomunikacyjne kwalifikowane są jako bezprawne. W sytuacji zaś gdy zachowania przedsiębiorców godzą w zbiorowe interesy konsumentów mogą zostać uznane za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Stosownie do treści art. 57 ust. 6 ustawy – Prawo telekomunikacyjne w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do sieci związanego z ulgą przyznaną abonentowi, roszczenie z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu ustalonego w umowie nie może przekroczyć określonej w umowie równowartości ulgi przyznanej abonentowi.

Należało zważyć, że w niniejszej sprawie powód w umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawieranych na warunkach, które w zakresie niektórych opłat określonych w cenniku odbiegają od warunków standardowych nie określał równowartości ulg. Umowy te zawierały jedynie postanowienie, zgodnie z którym w przypadku zerwania niniejszej umowy przez Abonenta przed upływem terminu 24 miesięcy zobowiązuje się on do zapłaty na rzecz Operatora kary umownej w kwocie 1.000,00 złotych. Należy wskazać, że na podstawie zawartej z abonentem umowy powód miał bowiem możliwość pobrania od abonenta całej kwoty kary niezależnie od chwili, w której doszło do jej rozwiązania, a abonent pozbawiony był jakiegokolwiek podstawy do roszczeń o zmniejszenie jej wysokości. Niezasadnie tym samym powód wywodzi w odwołaniu, że przepis art. 57 ust. 6 ustawy – prawo telekomunikacyjne wiąże wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy z winy abonenta z wysokością przyznanych ulg a wartość ulg została określona poprzez odwołanie się do wysokości kary umownej. Przepis art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego zobowiązuje przedsiębiorcę telekomunikacyjnego do określenia górnej granicy jego roszczeń w przypadku rozwiązania

umowy przewidującej ulgi w opłatach. Sąd stoi na stanowisku, że wbrew twierdzeniu powoda pojęcie ulgi określone w treści przepisu art. 57 ust. 6 ustawy – Prawo telekomunikacyjne nie jest tożsame z pojęciem kary umownej określonej w art. 483 Kodeksu cywilnego, gdyż nie jest związane z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania przez stronę wypowiadającą umowę, lecz wyłącznie z wykonaniem uprawnienia prawokształtującego. Pojęcie ulga, jak słusznie podkreśla pozwany w odpowiedzi na odwołanie należy natomiast interpretować, jako zmniejszenie opłat, czy zniżkę. Ulga oznacza obniżkę w stosunku do opłat pobieranych od abonenta na warunkach standardowych. Konieczne jest wyraźne określenie wartości ulgi przyznanej abonentowi w umowie, najlepiej poprzez jej kwotowe wskazanie. W przypadku, gdy ulga jest przyznawana z różnych tytułów, np. zmniejszenie opłaty aktywacyjnej oraz zmniejszenie ceny aparatu telefonicznego, możliwe jest określenie kwot składających się na łączną wysokość ulgi.. Mając powyższe na względzie należy uznać, że wskazanych pojęć ulga i kara umowna nie można utożsamiać i stosować zamiennie przyjmując, że brak określenia w umowie ulgi jest równoznaczny z uznaniem, iż jej wysokości równa się wysokości kary umownej.

Zdaniem Sądu brak określenia ulg przyznanych abonentom i w konsekwencji, jednoznacznej informacji na temat konsekwencji finansowych rozwiązania umowy związanej z przyznaniem ulg należało jednoznacznie uznać za naruszenie art. 57 ust. 6 ustawy - Prawo telekomunikacyjne, a tym samym praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W ocenie Sądu, opisana wyżej praktyka powoda godziła w interesy ogółu konsumentów a niekorzystne skutki zachowania powoda miały wpływ na interesy wszystkich konsumentów, którzy zawarli z nim umowy, stanowiąc jednocześnie zagrożenie także dla wszystkich, którzy potencjalnie mogli stać się jego kontrahentami. Tym samym za nieuzasadniony należało uznać zarzut powoda naruszenia art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Słusznie wskazał Prezes UOKiK w zaskarżonej Decyzji, że obecnie – na skutek zmiany przepisów Prawa telekomunikacyjnego dokonanej ustawą z dnia 24 kwietnia 2009 roku o zmianie ustawy Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 85, poz. 716) - dostawca usług telekomunikacyjnych nie ma obowiązku wskazania w umowie wartości ulgi jaką udziela abonentowi. Przedmiotowa zmiana brzmienia art. 57 ust. 6 ustawy – Prawo telekomunikacyjne spowodowała w konsekwencji, iż obecnie w działaniu powoda nie można dopatrzeć się naruszenia przepisów ustawy - Prawo telekomunikacyjne a zatem zasadne było wydanie decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzenie zaniechania jej stosowania stosownie do treści art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Ponadto, należało zważyć, że stosownie do treści art. 61 ust. 3 ustawy – Prawo telekomunikacyjne dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych określa w cenniku usług telekomunikacyjnych ceny za przyłączenie do sieci, za usługi, za obsługę serwisową oraz szczegółowe informacje dotyczące stosowanych pakietów cenowych oraz opustów. Wskazać należy, że zawartość cennika usług telekomunikacyjnych uzależniona jest od rodzaju usług telekomunikacyjnych świadczonych przez danego przedsiębiorcę telekomunikacyjnego. Istotne jest, że usługi wchodzące w zakres obsługi serwisowej i ich ceny, zgodnie z art. 61 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego, muszą zostać zawarte w cennikach usług telekomunikacyjnych dostawcy usług. Nie można ustalać ceny z użytkownikiem końcowym wyłącznie w umowie, natomiast cena ustalona przez dostawcę musi być wprowadzona do cennika, który jest podawany do publicznej wiadomości.

Mając powyższe na względzie należało zważyć, że powód nie wykonał obowiązku określonego art. 61 ust. 3 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, ponieważ w cenniku usług telekomunikacyjnych nie uwzględnił ceny za obsługę serwisową naruszając w ten sposób przepisy ustawy - Prawo telekomunikacyjne. Przedmiotowa praktyka godzi w interesy ogółu konsumentów, natomiast niekorzystne skutki zachowania powoda mają wpływ na interesy wszystkich konsumentów, którzy zawarli z nim umowy, stanowiąc jednocześnie zagrożenie także dla wszystkich, którzy potencjalnie mogą stać się jego kontrahentami. W ocenie Sądu, bezprawne działanie powoda polegające na nieuwzględnieniu w cenniku usług telekomunikacyjnych ceny za obsługę serwisową narusza zbiorowy interes konsumentów i niewątpliwie stanowi tym samym praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie

konkurencji i konsumentów. Tym samym za nieuzasadniony należało uznać zarzut powoda naruszenia art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Rozpoznając trzeci sformułowany przez powoda w odwołaniu zarzut naruszenia przepisu art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów rozważenia wymagała kwestia zasadności nałożenia na powoda kar pieniężnych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd stanął na stanowisku, że nie zachodzą jednak przesłanki, które uzasadniają zmianę przedmiotowej Decyzji w kwestii wysokości nałożonych na powoda kar pieniężnych.

Stosownie do treści art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 tejże ustawy.

Sąd uznał, że kary nałożone na powoda uwzględniają w należyty sposób okoliczności stwierdzonego naruszenia przepisów art. 57 ust. 6 oraz art. 61 ust. 3 ustawy – Prawo telekomunikacyjne polegającego na naruszaniu obowiązku określania w umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych związanych z ulgą przyznaną abonentowi równowartości tej ulgi oraz obowiązku określania w cenniku usług telekomunikacyjnych ceny za obsługę serwisową. Należy przy tym wskazać, że konsekwencją stosowania przez powoda powyższych praktyk było naruszenie ekonomicznych interesów konsumentów.

W ocenie Sądu, wymiar kar ustalony przez Prezesa UOKiK uwzględnia w sposób należyty dyrektywy wymiaru kary określone w art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów a zatem uwzględnia okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy. Przedmiotowe kary, w ocenie Sądu, uwzględniają w należyty sposób okoliczności stwierdzonego naruszenia przepisów ustawy - Prawo telekomunikacyjne.

Należy podkreślić, że nałożone na powoda kary pieniężne stanowią zaledwie (...) wartości jego przychodów za rok 2008 i stanowią jedynie(...) maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że Prezes UOKiK mógł, stosowanie do treści w/w przepisu art. 106 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, wymierzyć powodowi karę pieniężną w wysokości do (...) przychodu ukaranego przedsiębiorcy.

W ocenie Sądu, niski wymiar przedmiotowych kar pieniężnych a także sytuacja finansowa powoda oraz osiągnięte przez niego dochody pozwalają na uiszczenie tych kar bez uszczerbku dla aktywów przedsiębiorstwa i prowadzonej działalności.

Podkreślenia wymaga także, że kary pieniężne, o której wyżej mowa, mają pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realnymi, odczuwalnymi dolegliwościami dla ukaranego podmiotu, będącymi reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań. Natomiast zmniejszenie ich wysokości, w ocenie Sądu, stałoby w sprzeczności z celami prewencyjnymi sankcji za niezastosowanie się powoda do bezwzględnie obowiązujących wymagań prawa, jak również represyjno-wychowawczymi, zmierzającymi do wymuszenia na ukaranym przedsiębiorstwie przestrzegania reguł prawnych w przyszłości.

W ocenie Sądu należało mieć na względzie, że naruszenie przez powoda zbiorowych interesów konsumentów miało charakter działania szczególnie rażącego. Na podstawie stosowanego postanowienia umownego powód miał

bowiem możliwość pobrania od abonenta całej kwoty kary umownej niezależnie od chwili, w której doszło do rozwiązania umowy, a abonent pozbawiony był jakiegokolwiek podstawy do roszczeń o zmniejszenie jej wysokości. Istotne jest także, że brak udzielania konsumentom informacji, która wynika wprost z treści przepisów ustawy – Prawo telekomunikacyjne mogło wpływać na decyzję konsumentów o wyborze dostawcy usług telekomunikacyjnych a tym samym umożliwiać powodowi powstanie nieuzasadnionych korzyści związanych z rozwiązaniem umowy przez abonenta. Ponadto, nie wykonanie przez powoda nałożonego na niego treścią art. 61 ust. 3 ustawy – Prawo telekomunikacyjne obowiązku nie uwzględnienia w cenniku usług telekomunikacyjnych ceny za obsługę serwisową naruszało przepisy bezwzględnie obowiązujące. W ten sposób abonenci powoda zostali narażeni na konieczność ponoszenia kosztów w wysokości ustalonej w sposób dobrowolny przez przedsiębiorcę, co bezspornie stwarzało możliwość powstania po stronie powoda nieuzasadnionych korzyści majątkowych. Zaznaczenie przy tym wymaga, że każda z zarzucanych powodowi praktyk w istotny sposób wpływała na sytuację prawną oraz ekonomiczną konsumenta.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że ustalone w postępowaniu administracyjnym okoliczności niniejszej sprawy w pełni uzasadniają nałożenie na powoda kar pieniężnych w wysokości ustalonej przez Prezesa UOKiK w zaskarżonej decyzji.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że wydana przez pozwanego Decyzja znajduje pełne uzasadnienie w świetle okoliczności sprawy i obowiązujących przepisów i oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, zasądzając od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania według norm prawem przepisanych na podstawie art. 98 i 99 k.p.c.

SSO Bogdan Gierzyński